

امام عسکری عبادت واقعی را تفکر می داند/ شرح ۳ حدیث از پیشوای یازدهم

حجت الاسلام قادر فاضلی، کارشناس دینی به مناسبت شهادت مظلومانه امام حسن عسکری (ع) به شرح احادیثی از این امام همام پرداخت.

حجت الاسلام قادر فاضلی، کارشناس دینی به مناسبت شهادت مظلومانه امام حسن عسکری (ع) به شرح احادیثی از این امام همام پرداخت.

به گزارش خبرنگار مهر، حجت الاسلام قادر فاضلی، استاد و محقق حوزه و دانشگاه در گفتگویی به مناسبت فرارسیدن هشتم ربیع الاول، سالروز شهادت حضرت امام حسن عسکری (ع) و همچنین تشریح جایگاه امامت و ولایت حضرت حجت (عج)، گفت: طواغیت در زمانه این امام همام (ع) کار مراقبت و سختگیری ایشان را به سرحدی رسانده بودند که دیگر مراقبت و تحت نظر قرار دادن ایشان را کافی نمی دانستند و به همین منظور ایشان را در پایگاهی نظامی، همراه با اهل بیت مکرمشان (ع) محصور نموده بودند و از این جهت ایشان تحت شدیدترین مراقبت ها قرار داشتند. همین حضور ایشان در این قرارگاه نظامی و امنیتی بود که ایشان را ملقب به عسکری نمود. در واقع عسکری، به معنای کسی است که در حیطه و محدوده نظامی قرار دارد و از این جهت ایشان به هیچ وجه، امکان رفت و آمد آزادانه و یا دیدار با یاران و نزدیکان خود را نداشتند.

این استاد حوزه علمیه اظهار داشت: حضرت امام عسکری (ع) با توجه به این شرایط سخت و سختگیرانه می بایست امامت و ولایت شیعیان را به عهده می گرفتند و امور جاریه جهان تشیع را اداره می فرمودند. امام (ع) با توجه به این شرایط دشوار همواره خداوند را حمد و سپاس می گفتند و در همه حال، شاکر نعمت های خداوندی بودند. در حدیث شریفی از این امام همام (ع) مروی است که ایشان فرمودند: «الْغَضَبُ مِفْتَاحُ كُلِّ شَرٍّ»؛ یعنی؛ غضب و عصبانیت، کلید و مفتاح تمامی شرها و گرفتاری ها هستند. این روایت به ما محبین اهل بیت (ع) اینگونه بیان می دارد که در شرایط بسیار سخت ولو با نبود امکانات و مهیا نشدن الزامات، شخص مؤمن نمی بایست وقار و متانت خود را فراموش نماید و می بایست در تمام شئون، مراقب رفتار و گفتار و کردار خود باشد تا خدای ناکرده، عملی از او متصادف نشود که باعث پشیمانی و ندامت شود. می بایست بیان کرد که این ندامت و پشیمانی نیز، در پاره ای از اوقات، نتیجه و حاصلی را برای شخص مؤمن به دنبال نخواهد داشت.

حجت الاسلام فاضلی با بیان حدیث دیگری از امام عسکری (ع) ادامه داد: ایشان فرمودند: «لَقَلْبُ الْأَحْمَقِ فِي قِمَةٍ وَقَمِ الْحَكِيمِ فِي قَلْبِهِ»؛ یعنی؛ انسان نادان و جاهل قلبش در دهانش است و انسان دانا و حکیم، زبانش در قلبش است. انسان نادان به واسطه اینکه مطلبی به ذهنش می رسد، بلافاصله آن را بیان می دارد در صورتی که انسان عالم، ابتدا، کلامش را با قلبش در میان می گذارد و اگر نهاد و دورنش آن مسئله را پذیرفت و اجازه داد، او آن موضوع را بیان می دارد. یک چنین امام همامی (ع) می بایست سیره و رفتارش به واقع، نصب العین امور جاریه و رفتاری ما باشد و این درسها می باید سرلوحه امور شیعیان قرار گیرند. این امام بزرگوار (ع) همچون سایر ائمه معصوم (ع)، اولین گام را برای سعادت ما شیعیان، تفکر و دقت در مناسبات و توجهات به خلقت خداوند تبارک و تعالی، بیان داشته است.

این کارشناس دینی با بیان اینکه ائمه (ع) ما را، از احساس صرف برحذر می دارند و ما را در جهت تقویت مناسبات فکری و عقلانی می خواهند، گفت: در حدیث شریفی از امام عسکری (ع) مروی است که فرمودند: «لَيْسَ الْعِبَادَةُ كَثْرَةَ الصَّلَاةِ وَالصَّوْمِ إِنَّمَا الْعِبَادَةُ التَّفَكُّرُ فِي أَمْرِ اللَّهِ»؛ یعنی؛ عبادت؛ صرف ازدیاد نماز گذاردن و روزه گرفتن نیست، بلکه، عبادت واقعی، تفکر کردن در کار و امور الهی است. انسان می بایست با تفکر به این نتیجه برسد که هدف خداوند از خلقت او چه بوده و اساساً خداوند چه امری را از بنده اش توقع دارد. بنا به این حدیث شریف از امام عسکری (ع)، تفکر اصل عبادت است و این تفکر است که راه های سعادت و کمال را برای انسان معین می نماید. متأسفانه و سوگمندانه، ما علاقه مندان و شیعیان ائمه معصوم (ع)، به درستی در تحقیق و مطالعه و پژوهش فرامین امامان معصوم (ع) وارد نمی شویم و عمیقاً این مناسبات را مورد توجه قرار نمی دهیم. امکان دارد لسانی بیان کنیم که محب اهل بیت (ع) هستیم ولی در عمل در واقع از اهتمام به فرامین این بزرگواران اجتناب می نماییم که این مسئله بسیار جای تأمل و توجه دارد. اساسی ترین موضوع در بررسی زندگانی اهل بیت (ع) این مطلب است که سیره و سیرت این بزرگواران (ع)، می بایست سرمشق زندگی ما شوند. از این جهت ائمه معصوم (ع) بی نهایت در مظلومیت و مهجوریت قرار دارند. باید دقت داشت که بسیار از اموری که در باب بزرگداشت مقام معصومین (ع) صورت می گیرد، امور دینی و سفارش شده نیستند، بلکه اموری احساسی و بنا به تمایلات شخصی هستند.